

The Price of Being Right

There were four girls - Ria, Meera, Kavya and Anika. Ria, Meera and Kavya had been close friends for years. They did everything together - shopping, travelling, trying new food, and sharing every small moment of their lives. Their bond was simple, comfortable, and built on trust.

One day, Meera introduced Anika to the group. At first, everything seemed normal. Anika was fun, bold, and confident. Slowly, she became a part of their group, and soon, all four girls were inseparable. But slowly, things began to change.

Anika had a different way of thinking. She often looked for shortcuts and pushed others to do the same. Meera and Kavya, drawn by her confidence, began to follow her ideas without much thought. Ria, however, started noticing that something wasn't right. One day, Anika came up with an idea that sounded clever at first. "There's an inter-school competition coming up," she said. "Why work so hard? I have access to last year's judging patterns. We can just take content from online sources and present it as our own. No one will notice."

Meera and Kavya agreed almost instantly. It felt easy and exciting.

Ria frowned. "That's not smart, it's dishonest," she said firmly. "If you win like this, it won't even be your achievement. And if you get caught, it could seriously affect your reputation." But they brushed her off.

"Everyone does it," Meera said casually. "Stop acting like a teacher," Kavya added. Anika smiled, "If you don't want to be part of it, then don't be. But don't try to stop us."

Ria refused to be involved.

On the day of submission, everything seemed fine - until one of the judges recognised parts of their work from an online source. Within minutes, their project was flagged for plagiarism.

Instead of appreciation, they faced disqualification.

The next day, instead of accepting their mistake, they turned against Ria.

"This is all because of you," Meera snapped. "If you had supported us, maybe things would have been different," Kavya added. "You always act like you're better than us," Anika said coldly.

Ria stood there, silent.

She had warned them. She had tried to help. But instead of understanding, they blamed her.

In that moment, she realized something important - no matter how much she explained, they were not willing to listen.

What hurt her most was not their mistake, but how easily years of friendship were replaced by the influence of someone new.

So, without arguing this time, she made a quiet decision.

She walked away.

Days passed. The laughter, the memories, the closeness - all faded. It wasn't easy. She felt loneliness, but she also felt a strange sense of peace.

Because sometimes, doing the right thing doesn't bring people closer.

Sometimes, it shows you who you need to leave behind.

Raja Ram Mohan Roy

Raja Ram Mohan Roy was a great Indian social reformer born in 1772 in Bengal. He is known as the "Father of Indian Renaissance" for bringing modern ideas to Indian society. He was well-educated and knew many languages like Sanskrit, Persian, and English.

He strongly opposed social evils like Sati and worked hard to abolish it, which was finally banned in 1829. He also supported women's rights, education, and freedom of speech. In 1828, he founded the Brahmo Samaj to promote equality and remove superstitions.

Raja Ram Mohan Roy also worked towards improving the education system by promoting Western education and scientific learning in India. He passed away on September 27, 1833, in Bristol, England. His contributions laid the foundation for modern India, and continue to inspire generations.

Jadav Payeng: The Forest Man of India

Jadav Payeng, Popularly known as "The Forest man of India", is an environmentalist from Assam. He was born in 1963 in the Majuli island region of Assam. His inspiring journey began in 1979 when he noticed many snakes dying due to lack of trees and shade on a barren sandbar.

Deeply affected, Jadave Payeng decided to take action. He started planting trees on the empty land, one by one, and continued doing so everyday for years. His dedication led to the creation of a large forest known as the Molai forest, which now spreads over hundreds of hectares.

Despite facing many challenges, he never gave up. His work has been recognised across India, and he was awarded the Padma Shri in 2015 for his contribution to environmental conservation.

Jadav Payeng's life teaches us the importance of protecting nature. His efforts show that one person's determination can make a huge difference in the world.

আশা ভেঁসলে

ভাৰতীয় স্বাধীনতা সংগ্ৰামৰ এগৰাকী বিপ্লৱাদিৱী গায়িকণ আছিল।
তেঁও হিন্দী চলচ্চিত্ৰৰ নেপথ্য স্বাধীনতা সংগ্ৰামত অতুলনীয়
অৱদান আগবঢ়াইছিল আৰু তেঁওৰ কৰ্মজীৱন বিটিকৈয়ে বাবে
বিখ্যাত আছিল। তেঁওৰ জীৱন আছিল স্বাধীনতা, অসহযোগ আৰু
স্বাধীনতাৰ এক অক্লান্ত যাত্ৰা। তেঁও ১২,০০০ ৰো অধিক
গান গাইছিল বিভিন্ন ভাষাত।

আশা ভেঁসলেৰ জন্ম হৈছিল ৮ ছেপ্তেম্বৰ ১৯৩৩
চনত মহাৰাষ্ট্ৰৰ চাণলি জিলাৰ পোৰাৰ নামৰ অঞ্চলত।
তেঁওৰ প্ৰকৃত নাম আছিল অক্ষয়লতা দীননাথ স্বাধীনতাৰ।
তেঁও এটা স্বাধীনতা পৰিষদত জন্মগ্ৰহণ কৰিছিল। তেঁওৰ
দেউতাক দীননাথ স্বাধীনতাৰ আছিল এজন বিখ্যাত ব্যক্তি
শিৱোদিতৰ অধিনেতা আৰু জাতীয় স্বাধীনতা। স্বাক্ষৰ নাম
আছিল জেবু (বা জুবিন) স্বাধীনতাৰ। তেঁও এটা
স্বাধীনতা পৰিষদত জন্মগ্ৰহণ কৰিছিল। তেঁওৰ

দেউতাক 'দীননাথ' ২১০ পেন্সনকাৰ আছিল ব্ৰজ বিহাৰত
স্বাৰাটি শ্বিষ্টোৰ অধিনেতা আৰু জাতীয় ২১০নীতিও,
স্বাকৰ নাম আছিল 'শেবনী' (বা শ্ৰীমন্তী) ২১০ পেন্সনকাৰ।

ভেঁও পাঁচ ডি-ডেনীৰ স্বজত তৃতীয় সন্তান আছিল।
ভেঁওৰ ডাঙৰ ভনী আছিল লতা ২১০ পেন্সনকাৰ, অপর
দুজন ভনী আছিল স্বীনা ২১০ পেন্সনকাৰ আৰু ঊষা
২১০ পেন্সনকাৰ। সকলোৰে ২১০নীতিৰ সৈতে জড়িত আছিল।
ভেঁওৰ বয়স যেতিয়া মাত্ৰ ৬ বছৰ আছিল, তেতিয়া
দেউতাকৰ মৃত্যু হয়। পৰিয়ালৰ আৰ্থিক অৱস্থা বেয়া
হোৱাত ভেঁওলোক দুৰৈৰ দৰা কোহলাপুৰ আৰু পিছত
মুম্বাইলৈ স্থানান্তৰিত হয়। পৰিয়ালৰ ভেৰণ-পোষণৰ বাবে
আজ্ঞা আৰু লতাৰি স্বৰূপ বয়সতে ২১০নীতি আৰু চলচিত্ৰৰ
কাম আৰম্ভ কৰে। দীননাথে ভেঁওলোকক জাতীয় ২১০নীতিৰ
প্ৰশিক্ষণ দিছিল।

আজ্ঞাৰ ২১০নীতি মাত্ৰ আৰম্ভ হৈছিল ১৯৪৩ চনত।
ভেঁওৰ প্ৰথম গান আছিল স্বাৰাটি চলচিত্ৰ 'স্বাৰা বনত
চলা চলা নব বন্য'। দ্বিতীয় প্ৰথম গান আছিল 'চুনাৰিয়া'
(১৯৪৮) চলচিত্ৰ "স্বৰ্ণন আয়া"। প্ৰথম একক শিল্পী গান
আছিল 'স্বত কী স্বনী' (১৯৪৯)ত।

আৰম্ভিক কালত ভেঁওক লতাৰ ছাঁত থাকিব
লগা হৈছিল, কিন্তু ভেঁও নিজৰ দুকীয় শৈলী গঢ় তুলিছিল।
ভেঁওৰ বন্ধ আছিল জীৱণ, উচ্চ শিক্ষালী আৰু বৈচিত্ৰপূৰ্ণ-

নাচৰ মান, ষোড়শাৰ্হিক, ঘৰুৱা, জেৱন, লোকগাংগীত, বগবানী
আদি সকলোতে অফলন।

তেঁও ১৮টা ভাষাত মান গাইছিল - হিন্দী, বাংলা,
অসমীয়া, মাৰাঠী, গুজৰাটী, তামিল, তেলেগু আদি।
তেঁও একক এলবাম, কনচাৰ্ট আৰু বিদেশী স্ক্ৰুজেন
আদৰ্শন কৰিছিল। তেঁও ১০০০ৰো অধিক চলচ্চিত্ৰত
মান গাইছিল। তেঁওক "ইণ্ডিয়ান বানী" বুলি কোৱা হয়।

আগাৰ তেঁওগলে অক্ৰিয়ণে সাংগীতৰ সৈতে
জড়িত আছিল। তেঁও ২০২৬ চনৰ মাৰ্চ মাহত বাক্সৰ
অনুষ্ঠানত চৰ্ঘা গৈছিল। ২০২৬ চনৰ ১২ এপ্ৰিল ৩ ৫২
বছৰ বয়সত স্ক্ৰুজেনৰ ব্ৰীচ কেন্দ্ৰী হাস্পতালত বহু আগ
বিকল হোৱাৰ বাবে তেঁওৰ মৃত্যু হয়। তেঁওক বাক্সক
সন্মানেৰে আন্ত্যষ্টিক্ৰিয়া কৰা হয়।

তেঁওৰ মৃত্যুত সন্মত ভাৰতবৰ্ষত কোৱাৰ চুয়া
পৰে। তেঁওৰ বৰ্গী লক্ষ্য লক্ষ্য হৃদয়ত বিকলৰ বাবে
বাক্স গাৰিক।

আগাৰ তেঁওগলেৰ জীবন এটা প্ৰেৰণা - সাংগীতৰ
পৰা সাফল্যলৈকে। তেঁও কেৱল গায়িকা নাছিল, তেঁও
আছিল সাংগীতৰ এক অবিদ্বাৰণীয় অৰ্ঘ্য।

ড° ডুপেন হাজৰিকা

ড° ডুপেন হাজৰিকা অসমৰ এজন সন্মান পাৰ্য়ক, কবি, গীতিকাৰ, সাংগীতকৰ আৰু চলচ্চিত্ৰ নিৰ্মাতা আছিল। ৮ ছেপ্টেম্বৰ ১৯২৬ চনত অসমৰ সদিয়ত ডুপেন হাজৰিকাৰ জন্ম হৈছিল। তেওঁক সন্মানৰ সৈতে "ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ বাউ" বুলি কোৱা হয়। তেওঁ নিজৰ সাংগীতৰ জৰিয়তে অসমজৰ বিভিন্ন অসমতা, মানুহৰ দুখ-কষ্ট আৰু মানৱতাৰ বাৰ্তা বিস্তৰীভাৱে প্ৰচাৰ কৰিছিল।

ডুপেন হাজৰিকাৰ পিতৃৰ নাম নীলকান্ত হাজৰিকা আৰু মাতৃৰ নাম আনুপ্ৰিয়া হাজৰিকা। সৰু বয়সৰ পৰাই তেওঁ সাংগীতৰ প্ৰতি গভীৰ আগ্ৰহ দেখুৱাইছিল। তেওঁৰ মাতৃৰ পৰা

তেওঁ স্যামীতৰ আত্মিক শিক্ষা লাভ কৰিছিল। অৱশ্যে
তেওঁ নিজৰ অসম পান লিখি পাইছিল, যাৰ দ্বাৰা তেওঁৰ
অসমীয়াৰ প্ৰতিভা প্ৰকাশ পাইছিল।

তেওঁ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত অতি আগবঢ়া আছিল। তেওঁ
কটন কলেজত পঢ়াশুনা কৰিছিল আৰু পিছত বেনাৰস
হিন্দু বিশ্ববিদ্যালয়ৰ দ্বাৰা উচ্চ শিক্ষা লাভ কৰিছিল। তাৰ
পিছত তেওঁ আমেৰিকাৰ কলাম্বিয়া বিশ্ববিদ্যালয়ত মৈ পিএইচডি
ডিগ্ৰী লাভ কৰে। বিদেশত পঢ়াশুনা কৰাৰ সময়ত তেওঁ
বিশ্বসাম্প্ৰদায়িকতাই সৈতে পৰিচিত হৈছিল আৰু ইয়াৰ প্ৰণেতা তেওঁৰ
স্যামীত আৰু চিন্তাত দেখা গৈছিল।

ডুপেন হাজৰিকাৰ স্যামীত জীৱন অতি সমৃদ্ধ আছিল।
তেওঁ অসমীয়া, হিন্দী আৰু বঙালী ভাষাত বহু গীত পাইছিল।
তেওঁৰ গানসমূহত সমাজৰ বাস্তৱ চিত্ৰ প্ৰতিফলিত হৈছিল।
তেওঁ দৰিদ্ৰতা, অনাথ, বৈধৱ্য আৰু মানৱতাৰ বিষয়ত গান
লিখিছিল। তেওঁৰ কণ্ঠৰ ক্ষমতা আৰু অনুভৱৰ গভীৰতাই
মানুহৰ মন জয় কৰিছিল। তেওঁৰ বিধাত গানসমূহে মানুহক
একতাৰ বাৰ্তা দিয়ে আৰু সমাজত সজাগতা সৃষ্টি কৰে।

ডুপেন হাজৰিকা কেৱল এজন শিল্পী নহয়, তেওঁ আছিল
এজন সমাজসেৱক। তেওঁ সদায় মানুহৰ কল্যাণৰ বাবে
কাম কৰিছিল আৰু নিজৰ গানৰ জৰিয়তে মানুহক একতাৰ
পথ দেখুৱাইছিল।

তেওঁৰ অসংখ্যৰণ অৱদানৰ বাবে তেঁও বহু সন্মান লাভ
কৰিছিল। তেঁও পদ্মশ্ৰী, পদ্মভূষণ আৰু দাদাচাহেব ফাল্কে
বঁটা লাভ কৰিছিল। স্বত্ব পিছত তেঁও ভাৰতৰ সৰ্বোচ্চ
অসংখ্যৰিক সন্মান "ভাৰত ৰত্ন" লাভ কৰে। এইবোৰ সন্মানে
তেওঁৰ জীৱনৰ সন্মান কৰ্মৰ স্বীকৃতি দিয়ে।

২০১১ চনৰ ৬ নৱেম্বৰত তেওঁৰ মৃত্যু হয়। যদিও তেঁও
আত্মাৰ সন্মত নাই, তেওঁৰ গান আৰু আদৰ্শ সদায় জীয়াই
থাকিব। তেওঁৰ স্মৃতিতে আজিও মানুহক অনুপ্রাণিত কৰে
আৰু সন্মজত তেঁও চিন্তা সজ্জা কৰে।

শেষত ক'ব পাৰি যে তেঁও হাজিৰা অসমৰ গৌৰৱ
আৰু ভাৰতৰ এক অমূল্য সম্পদ। তেওঁৰ জীৱন আৰু
কৰ্মই আমাক শিক্ষায় যে স্মৃতি কেৱল স্মৃতিৰে
বাবে নহয়, ই সন্মজ পৰিৱৰ্তনৰ এক সজ্জালাই হ'ব।
তেওঁৰ স্মৃতি সদায় আমাৰ হৃদয়ত অমলিন হৈ থাকিব।